

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobkyně: **S. H.**, která podala žalobu jménem svým a svého nezletilého syna **D. H.**
zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům
se sídlem v Praze 9, Kovářská 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
se sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2019, čj. OAM-782/ZA-ZA05-K09-R2
2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

I. Vymezení věci

- 1. Žalovaný správní orgán rozhodl dne 21. 1. 2019 o neudělení mezinárodní ochrany žadatelce a jejímu nezletilému synovi, a to s odkazem na §§ 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
- 2. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žadatelka podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 10. 9. 2015, důvodem opuštění vlasti je její obava

z ozbrojeného konfliktu. Žila ve městě Záporoží, ve vlasti již nemá žádné příbuzné, blízko jejich města se střílelo a byli zde vojáci s těžkou technikou a vrtulníky. S žalobkyní byl proveden pohovor, byly zkonstatovány jí předložené lékařské zprávy a žalovaný vydal dne 21. 3. 2016 rozhodnutí, kterým mezinárodní ochranu nepřiznal. O žalobě rozhodl Krajský soud v Brně dne 26. 4. 2017 zamítnutím žaloby, jeho rozsudek však Nejvyšší správní soud v Brně po podané kasační stížnosti zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k novému řízení, uložil, aby skutkový stav věci byl náležitě a dostatečně zjištěn, neboť dosud nebyla dostatečně posouzena bezpečnostní situace v Záporožské oblasti a tím pádem možnost důvodných obav žalobkyně.

3. Žalovaný poté provedl s žalobkyní doplňující pohovor, přijal další žalobkyní předložené dokumenty, uvedl, že zaopatřil nové podklady pro hodnocení situace v místě původu rodiny a vycházel i z informací, plynoucích ze spisové dokumentace případu matky žalobkyně. V novém rozhodnutí pak žalovaný vypořádává jednak okolnosti bezpečnostní situace v oblasti Záporoží na Ukrajině, jednak okolnosti domácího násilí, které žalobkyně zmiňovala, napadení vojákem, zdravotní stav žalobkyně a jejího syna, ekonomické problémy pro případ návratu do vlasti. Žalovaný provedl úvahu o možném návratu žadatelů a dospěl k závěru, že podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu jednotlivých ustanovení zákona o azylu, uvedených ve výroku rozhodnutí, nebyly v případě žadatelky a jejího nezletilého syna naplněny.

II. Žalobní argumentace

4. Žaloba považuje napadené rozhodnutí správního orgánu za nesprávné a nezákonné, poukazuje na to, že žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, zejména pak co do naplnění podmínek § 14a zákona o azylu, tedy, žalobci jsou přesvědčeni, že splňují podmínky minimálně pro udělení doplňkové ochrany. Napadené rozhodnutí nedostatečně zdůvodnilo neudělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, tedy pro rozpor s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně pak s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte.
5. Z řízení je nesporné, že žalovaný nezpochybňuje, že nezletilý syn žalobkyně trpí posttraumatickou stresovou poruchou, tato skutečnost plyne z žalobkyní předložených lékařských zpráv. Tato porucha se u syna rozvinula v důsledku událostí, které předcházely odchodu žalobců z vlasti. Žalovaný pak nespornuje ani fakt, že v současnosti dochází k ozbrojeným střetům zejména v Doněcké a Luhanské oblasti, což však neznamená, že Záporožská oblast není konfliktem nijak zasažena.
6. Ve smyslu cit. ustanovení žalovaný pouze hodnotil rodinné vazby tak, že matce žalobkyně nebyla prodloužena doplňková ochrana, proto může rodina vycestovat, nezabýval se však nejlepším zájmem dítěte, žaloba poukazuje na znění Úmluvy o právech dítěte v čl. 2 a 3, které zdůrazňují toto hledisko jako přední a významné.
7. Zcela chybí úvaha, zda se z uvedeného pohledu může nezletilý vrátit na místa, s nimiž má spojeny negativní vzpomínky, které u něj vyvolaly posttraumatickou poruchu. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a navíc by v případě návratu nebyla pro nezletilého dostupná náležitá psychiatrická péče.
8. Z uvedených důvodů je navrhováno zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný podal písemné vyjádření dne 1. 4. 2019, v něm popřel oprávněnost žalobní námitky. Odkázal na obsah správního spisu, výpovědi žalobkyně, shromážděné informace, s tím, že se situací žalobců zabýval dostatečně, své zhodnocení věci považuje za objektivní a dostatečné. Tvrzeným důvodem žádosti je zhoršená bezpečnostní situace v Záporožské oblasti, v níž žalobci před odjezdem žili, tvrzení žalobkyně o tom, že na Ukrajině nemá žádné zázemí a její obavy o tom, že by sebe a syna nemohla po případném návratu zabezpečit. Uváděla rovněž neurologické obtíže své osoby a psychické obtíže syna, domnívá se, že by nedostali dostupnou adekvátní léčbu.
10. Žalovaný odkázal na informační zdroje, použité jako podklad pro vydané rozhodnutí, zejména Informaci OAMP: Ukrajina- Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby – ze dne 14. 9. 2018, podle níž se bezpečnostní situace na Ukrajině v r. 2017 relativně stabilizovala, pod kontrolou vlády nebyl Krym, který byl po anexi včleněn do Ruské federace, a část Luhanské a Doněcké oblasti, na jejichž území byly vytvořeny samozvané lidové republiky kontrolované povstalci. Bezpečnostní incidenty se na území Ukrajiny omezovaly na tzv. linie dotyku. K napjaté situaci přispívá i fakt, že nedošlo k úplnému stažení těžkých zbraní z linie, ačkoliv se jedná o součást minských dohod. Od 1. září 2016 platilo na linii další příměří, které bylo pravidelně porušováno. Dle vládních i nevládních výročních zpráv nedocházelo v r. 2015 k bezpečnostním incidentům v žádné z dalších ukrajinských oblastí. Žalovaný dále zmiňuje hodnocení situace Mezinárodním trestním soudem (ICC), který situaci na Krymu a v Sevastopolu považuje nejpozději k 26. 2. 2014 za probíhající mezinárodní ozbrojený konflikt, který začal rozmístěním vojáků Ruské federace na území Ukrajiny bez souhlasu její vlády. Za vnitřní ozbrojený konflikt pak označil probíhající konflikt na východě Ukrajiny s jednotkami Doněcké a Luhanské lidové republiky.
11. Individuální situaci žalobců žalovaný hodnotil se znalostí výše uvedených faktů na podkladě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 13. 3. 2009, kdy pod sp. zn. 5 Azs 28/2008 soud uzavřel, že při posuzování hrozby vážné újmy zakotvené v ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu je nutné aplikovat třístupňový test. V něm je nutné řešit otázku, zda se země nachází v situaci mezinárodního či vnitřního ozbrojeného konfliktu, zda je žadatel civilistou a zda mu hrozí vážné a individuální ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí. Pro aplikaci ustanovení musí být všechny tři odpovědi kladné. V případě žadatelky a jejího nezletilého syna v třetí otázce odpovědět kladně nelze, situaci na Ukrajině nelze hodnotit jako „totální konflikt“, v němž je z povahy věci vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy každý civilista. Zde správní orgán zdůraznil, že žalobkyně vypověděla, že ve městě se pohybovali příslušníci ozbrojených sil a vojenská technika, docházelo k mizení lidí, teroristickým výbuchům a útokům, je však zřejmé, že ani ona, ani její syn vážnou újmu ve smyslu čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice neutrpěla, ani neprokázala, že by právě oni měli být této hrozbě ve zvýšené míře vystaveni, tedy, neprokázala dostatečnou míru individualizace. Z podkladů pak jasně plyne, že zhoršená bezpečnostní situace panuje v současnosti pouze na východě Ukrajiny, kdy se jedná o střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty Doněcké a Luhanské oblasti.
12. V souvislosti se situací v Záporoží pak žalovaný odkazuje na Informaci MZV ČR z 25. 10. 2018, podle níž oblast ozbrojenými střety zasažena není a tamější bezpečnostní situace

je obdobná jako ve zbytku Ukrajiny. V r. 2014 docházelo v oblasti k určitým incidentům z důvodu vzniku dobrovolnických batalionů a radikálních domobran, tato uskupení však relativně rychle zmizela a v současné době se ve zvýšené míře nevyskytují. Vcelku bezpečnou situaci regionu potvrzuje i podklad OAMP ze dne 10. 10. 2017.

13. Pokud by žalobkyně přesto nepovažovala tamní situaci za dobrou, má možnost se přestěhovat, a to i k příbuzným matky do Chersonské či Kyjevské oblasti. I v tomto směru pak žalovaný odkazuje na dosavadní judikaturu NSS.
14. Pokud by taková změna měla destabilizující dopad na zdravotní stav syna žalobkyně, existuje prokazatelně možnost obrátit se na příslušné lékařské pracoviště na Ukrajině a potřebnou pomoc vyhledat, v daném případě nebyly doloženy žádné zásadní skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že návrat nezletilého do vlasti by vyvolal natolik zásadní a intenzivní důsledky, které by bylo možné klást naroveň skutečnému nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. V posuzovaném případě nelze dospět k závěru o nebezpečí vážné újmy dosahující úrovně mučení, nelidského či ponižujícího zacházení – zde odkaz na rozsudek NSS ze dne 28. 1. 2015, sp. zn. 1 Azs 200/2014, který se zabýval závěry Evropského soudu pro lidská práva a jeho poukazem na řešení zásady non-refoulement v souvislosti s porušením čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Žalovaný uvedl, že se předloženými zprávami o zdravotním stavu nezletilého ve svém rozhodnutí zabýval, bylo však povinností žalobkyně uvést všechny skutečnosti o svém názoru na důvody, které svědčí pro udělení mezinárodní ochrany – zde viz rozhodnutí NSS ze dne 24. 7. 2015, sp. zn. 3 Azs 215/2014. Konečně, i krajské soudy se již opakovaně otázkou porušení Úmluvy o právech dítěte zabývaly, Krajský soud v Praze rozhodnutím ze dne 14. 3. 2018, Krajský soud v Hradci Králové ze dne 13. 12. 2018, dospěly k závěru, že příznivější životní podmínky jím býti nemohou. Udělení doplňkové ochrany je svou povahou dočasné, pobytový status nemůže nahradit, integraci žadatelů na zdejší území a legalizaci pobytu lze řešit pomocí institutů zákona o pobytu cizinců.
15. Správní orgán je přesvědčen o tom, že žalobci neuvedli žádný azylově relevantní důvod, žalovaný se s jejich sděleními vypořádal dostatečně, zcela odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí, námitky považuje za irelevantní a účelové. Navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Soud přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem účastníků řízení.
17. Z obsahu spisu lze konstatovat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně podala dne 10. 9. 2015, a to i jménem svého nezletilého syna, nar. ... Uvedla, že je občanem Ukrajiny, téže národnosti, rozvedená, její matka žije v ČR a byla jí udělena doplňková ochrana. Je pravoslavného vyznání, nikdy nebyla politicky organizována. Je tlumočnicí anglického jazyka. Jako důvody opuštění vlasti uvedla skutečnosti, zapsané výše v bodě 2. Život na Ukrajině byl těžký, kamarádka jí poradila, aby zkusila požádat o

azyl v ČR. Žalobkyně rovněž sdělila, že prožila těžký rozvod, má obavy z bývalého manžela. Sama trpí mozkovou hypoxií, trpí bolestmi hlavy, zdravotní stav syna je dobrý.

18. V pohovoru dne 10. 9. 2015 uvedla, že se v r. 2013 rozvedla, zhoršil se její zdravotní stav a manžel jí dělal problémy, dával jí peníze, z nichž se synem žili. Byt byl bývalého manžela, ale nechal je tam žít i po rozvodu. Žili na kraji města, z dálky byla slyšet střelba, ve městě byli vojáci, vše bylo hrozné na psychiku. Docházelo i k teroristickým útokům, objevila se i zpráva o zaminování přehrady. Ve městě je i mnoho snadno přístupných zbraní, je nebezpečné, aby si děti venku hrály. Lidé jsou unášeni, po železnici vozí zbraně. Separatisté se pohybují po celé Ukrajině, až bude město prohlášeno za nebezpečnou oblast, již se nikdo pomoci nedovolá. Žalobkyně tak byla ve stálém stresu, žili takto dva roky. Politicky se neangažovala, ale je pro Ukrajinu, přestěhovat se nemá kam. Do ČR přijela na turistické vízum., kamarádi jí v církvi vybrali peníze. Dříve trpěla migrénami, po rtg zjistili, že má problém s páteří a špatné okysličení mozku. V ČR je zdravotnictví jistě na vyšší úrovni. Bývalý manžel jim sice přispíval, ale se synem jednal tvrdě, syn z toho byl rozrušený. Hodně se bojí a žalobkyně musí chodit všude s ním. Dne 9. 12. 2015 byla žalobkyně seznámena s podklady, které žalovaný shromáždil za účelem posouzení její situace v zemi původu. Uvedla, že tamní situace je mnohem horší, než se píše, je tam velké ohrožení života, ceny prudce rostou, léky jsou prý téměř nedostupné, není sociální pomoc. Je tam stále více vojáků a teroristických útoků. Posléze žalobkyně doložila lékařské nálezy, 21. 3. 2016 bylo vydáno rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Další postup soudního přezkumu byl soudem uveden v bodě 2.

19. Po rozhodnutí NSS byl s žalobkyní proveden pohovor dne 17. 9. 2018, uvedla, že syn se léčí na psychiatrii, má problémy kvůli tomu, co zažít, i strach z budoucnosti. Jako důvod opuštění vlasti žalobkyně opět označila to, že žili v sousedství válečné zony, slyšela, že situace se tam zhoršuje, Záporoží je tranzitní město, jsou tam sklady zbraní a vojáci. Horší je to s penězi, není práce. Ztratila se její kamarádka N.. Když odjížděli, bylo synovi 12 let. Policii nic nezajímá, když se rozváděla, řekli jí, aby si vyřešila problémy sama. Potkala psychicky narušeného vojáka, natahoval na ni ruce, lekla se a utekla. Jednou je v noci probudil velký hluk, někdo dal do nemocnice bombu. Syna by v 18 letech povolali do armády, bývalý manžel prý prodal byt, nemá se kam vrátit. Není tam žádná práce, ani psychologická pomoc. Manžel byl zavřený, snad něco ukradli, ale již byl propuštěn. Její matka si pronajímá byt v H. B., žije se synem u ní. Žalobkyně pracuje jako dělnice ve výrobě. Před rokem pracovala jako uklízečka v nemocnici. Na Ukrajině často nedostala za práci peníze. Chodí na neurologii a předepsali jí léky. Se synem byla pro apatii u psychiatra, půl roku čekali, nyní tam půjdou podruhé. Bere lék Sertralin. Žalobkyně žalovanému předložila potvrzení o studiu syna v osmé třídě ZŠ a lékařskou zprávu. Součástí správního spisu je i rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2017, kdy správní orgán neprodloužil doplňkovou ochranu matce žalobkyně, paní T. F., a řada nově zařazených podkladů, které jsou citovány v napadeném rozhodnutí. S těmito byla žalobkyně seznámena dne 10. 1. 2019, kdy uvedla, že nesouhlasí se skutečnostmi, uvedenými ve zprávách získaných v rámci evropského Projektu lékařských informací o zemích původu z r. 2017 a 2018, pojednávajících o možnostech léčby depresí, posttraumatického syndromu, včetně dostupnosti léků, a dalších. Uvedla, že stav na Ukrajině se zhoršuje.

20. **Zákon o azylu** upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
21. V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.
22. Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
23. V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem
- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11
24. Krajský soud po přezkoumání věci konstatuje, že prakticky jediným žalobním bodem je námitka žalobkyně o nesprávné aplikaci § 14a zákona o azylu, ač v žalobě uvádí, že napadá rozhodnutí v celém jeho výroku. Krajský soud se proto v dalších bodech bude zabývat přezkoumáním správnosti žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu pouze v tom směru, zda žalovaný vyhověl řádnému odůvodnění nesplnění podmínek ustanovení § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu a námitku ohledně nesprávného posouzení naplnění podmínek § 14a posoudí s ohledem na rozsah a obsah žalobního bodu.

25. Z obsahu napadeného rozhodnutí ze dne 21. 1. 2019 vyplývá popis skutečností, uvedených v žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, dále pak plynoucích z provedených pohovorů a rovněž z žalobkyní předložených dokladů a nálezů. Na str. 8 jsou pak uvedeny žalovaným shromážděné podklady, z jejichž dat jasně vyplývá, že jich byla většina doplněna do správního spisu po vydání zrušujícího rozhodnutí NSS. Pojednávají o aktuálním vývoji na Ukrajině jednak co do pokračování ozbrojeného konfliktu, ale i o hospodářské, sociální a zdravotní situaci obyvatelstva. V další pasáži žalovaný zdůvodnil neudělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu tím, že žalobkyně nebyla nijak politicky angažována, rozhodla se neúčastnit ani žádných mítinků a demonstrací, neboť z toho měla obavy. Pokud tedy po odůvodnění na str. 10 dospěl žalovaný k závěru, že žalobkyně a její syn nebyli v zemi původu pronásledováni ve smyslu cit. ustanovení, byl jeho závěr správný a souladný se zákonem o azylu.
26. Pokud se jedná o důvodné obavy z pronásledování z důvodů, upravených § 12 písm. b) zákona o azylu, správní orgán na str. 14 vcelku vyčerpávajícím způsobem na základě doplněných podkladů vypořádal situaci žalobkyně a jejího syna jako občanů Ukrajiny, ukrajinské národnosti za situace probíhajícího ozbrojeného konfliktu na východě země. Krajský soud na toto odůvodnění plně odkazuje a souhlasí se závěrem žalovaného, že situace žalobců není nijak výjimečná od jiných občanů Ukrajiny a podmínky § 12 písm. b) zákona o azylu z tohoto pohledu nesplňují. V uvedeném smyslu pak na str. 10 – 15 správní orgán vypořádal velmi podrobně i další, žalobkyní uváděné skutečnosti, a reagoval adekvátně jak na její informace o jejich problémech s bývalým manželem, tak na její setkání s psychicky narušeným vojákem, ale pojednal podrobně i o jejich zdravotních problémech, ekonomických potížích v případě návratu, a zdůraznil, že institut mezinárodní ochrany je institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnutí ochrany, avšak nikoliv před jakýmkoliv negativními jevy v zemi původu se vyskytujícími, ale toliko pro důvody, jasně zákonem o azylu vymezenými. Krajský soud tedy po přezkoumání věci je přesvědčen o tom, že i nenaplnění podmínek § 12 písm. b) zákona o azylu bylo v současném řízení žalovaným vypořádáno dostatečně, přehledně a úplně.
27. Pokud se týče znění § 13 a § 14b) zákona o azylu, z jejich znění je patrné, že správní orgán může přistoupit k udělení azylu, případně doplňkové ochrany též za situace, pokud v České republice žije s žadatelem rodinný příslušník, kterému byl udělen azyl či doplňková ochrana a je zde důvod pro sloučení rodiny. Takový rodinný příslušník žalobkyně a jejího nezletilého syna v ČR nepobývá, žadatelé proto uvedené podmínky těchto ustanovení (viz shora) bez dalšího nesplňují a závěr žalovaného je i v tomto případě souladný se zákonem o azylu.
28. Na str. 16 – 18 se žalovaný zabýval správní úvahou o případném naplnění otázek humanitárního azylu. Velmi podrobně opět vypořádal otázku zdravotních obtíží žadatelů. Zde pak soud zdůrazňuje, že na str. 16 se správní orgán vypořádal ve své úvaze i s otázkou případného nesouladu učiněných závěrů s čl. 3 Úmluvy, odkázal i na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, která váže možné udělení ochrany k závažným zdravotním problémům žadatelů a k otázce možné adekvátní léčby v zemi původu. Žalovaný, dle přesvědčení soudu, velmi pečlivě zvážil závažnost zdravotních potíží obou žadatelů, dospěl však po zhodnocení jimi předložených nálezů k závěru o tom, že nevyžadují žádnou specializovanou péči, která by nebyla na Ukrajině dostupná. Zde pak soud zdůrazňuje, že žalovaným zabezpečené podklady byly v tomto směru aktuální a objektivně dostačující. Pokud žalobkyně uváděla při seznámení se s podklady,

že s nimi nesouhlasí, je potřebné vidět, že žádné seriózně věcné argumenty k tomuto vyjádření nedoložila. Ač je úvaha o možném poskytnutí humanitárního azylu dle § 14 zcela v kompetenci správního orgánu, soud závěrem, po seznámení se s odůvodněním rozhodnutí v tomto smyslu uvádí, že rovněž žádný důvod pro jiný závěr po přezkoumání věci neshledal.

29. Rozhodnutí žalovaného pak na str. 19 – 23 odůvodňuje neudělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a) zákona o azylu. Jak uváděno shora v bodě 20, taková ochrana je na místě v případech, kdy žadateli hrozí vážná újma, a to vykonáním trestu smrti, mučením, nelidským či ponižujícím zacházením či trestáním, vážným ohrožením života či lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích ozbrojených konfliktů, či pokud by vycestování žadatele bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Žaloba směřuje, jak výše uvedeno, právě k písm. d) tohoto ustanovení, s tím, že vycestování žadatelů je s tímto v rozporu a nebylo řádně vypořádáno to, že nezletilý má psychickou újmu z prožitého konfliktu a návrat do míst dřívějšího pobytu tak není v jeho nejlepším zájmu ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Zde tedy krajský soud připomíná, že žalovaný se jednotlivými podmínkami citovaného ustanovení zabýval rovněž podrobně a vypořádal dostatečně jejich nesplnění v písmeni a), b), i c). K žalobní námitce pak soud připomíná, že žalobkyně nic takového v průběhu správního řízení netvrdila. Její žalobní námitka je tak nová, uvedená až v žalobě, a soud uzavírá, že ani tuto skutečnost nemůže považovat za relevantní. Syn žalobkyně byl poprvé vyšetřen na psychiatrickém pracovišti v průběhu soudního řízení o prvé žalobě, nález byl předložen v průběhu pokračování doplňujícího řízení. Přesto se žalovaný jeho problémy psychiky podrobně zabýval a vyargumentoval jejich závažnost, která dle jeho přesvědčení návratu do země původu nebrání. Je potřebné vidět, že jednotlivé skutečnosti, které žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl a zdůvodnil, je nutné posuzovat v celém kontextu, tedy v daném případě i v návaznosti na možné přesídlení v rámci země původu po případném návratu žalobců. I o tomto problému napadené rozhodnutí pojednává. O dostupnosti případné léčby syna, a to ambulantní i hospitalizační pak žalovaný uvedl dostatečné informace na str. 17. Zde pak soud připomíná např. rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 12. 2014, kdy pod čj. 63 A 20/2013 krajský soud uvedl, že důvodem pro udělení doplňkové ochrany mimo jiné může být i závažný zdravotní stav, eventuálně takové onemocnění, jehož léčba v zemi původu by byla pro žadatele nedostupná. Jestliže se však jedná o onemocnění, které svým charakterem nevybočuje z běžné lékařské péče, není taková skutečnost důvodem pro udělení mezinárodní ochrany a krajský soud pak doplňuje, že takovým důvodem dle standardní judikatury nemůže být ani případný fakt, že v ČR existuje u určité nemoci vyšší standard možné léčby. Žalobní námitky proto krajský soud nepovažoval za důvodné, naopak, s ohledem na vývoj správního řízení a žalovaným zabezpečené podklady považuje odkaz na porušení ust. § 14 odst. 2 písm. d) zákona o azylu za účelový.

30. Po přezkoumání věci dospěl krajský soud k závěru, že žaloba nebyla důvodná, tuto proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

31. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když tyto jsou přiznávány ve věci úspěšnému účastníkovi. Tím byl v daném případě žalovaný, který náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 17. duben 2020

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně